

број и процент ги задржуваат нашите традиционални македонски имиња, што се гледа во Табелата бр.17 и посебно во Табелата бр.26, која се однесува на отселени наши лица во дијаспората (види: Табела бр. 26).

15.1 Значајни лица на моите претци

Во долгата историја на нашиот свештенички род има многу значајни личности кои го афирмирале родот Византијци-Главинои-Лалошои-Онуфриевски-Спирски од Лешок. Навистина е тешко да се издвојат личностите кои имаат посебно значење за растежот и афирмацијата на свештеничката традиција и Јас би рекол секоја личност од нашите претци оставиле свој белег и има секој свое значење.

Можеби немаме некои конкретни податоци за значението на некоја жена (мајка, ќерка, сестра , баба),но, Јас би и дал доминантно место на жената од нашиот род Византијци-Главинов-Лалошов-Онуфриевски-Спирски, која христијанската традиција ја пренесува од колено на колено, но, и фолклорната и духовната традиција на македонецот од Полог.

Во книгава се споменати многу лица, но, сепак, како посебно значајни претци од нашиот род би ги издвои следните 10 лица:

1. Никанор
2. Лалош
3. Онуфрие
4. Спиро
5. Трпо
6. Ѓиго
7. Живко
8. Сандро
9. Иљо
10. Слободан

1. **Никанор**, епископот Полошки од втората половина на 16 век и прва половина на 17 век, кој се споменува од родот Главинои, како што тогаш се викал нашиот род. Никанор најверојатно го знаел старо словенскиот црковен македонски јазик, како и грчкиот јазик. Никанор има доминантна улога и придонес за изградбата на разурнатата црква Св. Богородица и за зографисувањето. Никанор е роден 1550 а умира 1646, односно живеел 96 години.

Јас како најзначан во родот Византијци-Главинои-Лалошои-Онуфриевски го внесов Епископот Никанор, но, многу елементи наведуваат дека првиот полошки епископ Јоаникие бил од свештеничкото семејство Главинои од Лешок, и кога истото ќе се утврди, секако и дека на него ќе му припадне првото место во нашиот род.

Никанор, Ти БЛАГОДАРИМЕ што ја носеше високата црковна титула епископ и највисоко го афирмира нашиот свештенички род –Византијци-Главинои-Лалошои-Онуфриевски-Спирски.

2. **Лалош** е втор по хронологија и по значније, кој живее и работи на крајот на 17 и почетокот на 18 век, од кого почнува родот да се споменува под новото име Лалошој, по заслуга на Лалош, името на родот Лалошој се задржало до денес. Не располагаме со некој податок, но, со самиот факт дека подарил нива на Црквата во Лешок, Јас сум сигурен дека и Лалош бил поп и тоа со голем авторитет и затоа неговото име се споменува до денеска.

За Лалош немаме податоци колку години живее.

Лалош, ние Твоите потомци Ти **БЛАГОДАРИМЕ** што успеа да ги преземеш свештеничките традиции од минатите векови, кога нашиот род го викале Главиној и Твоето име и авторитет да ги продолжи и во идните векови и истите да ги споменуваме се до денес 2009 година, ние потомците на родот Византијци-Главиној-Лалошој.

3. **Поп Онуфрие** е трето лице и по хронологија, но, и по заслуги. Онуфрие поп Синонов син и внук на поп Китан, популарно народот го вика поп Онче. Онуфрие, заедно со татко му поп Симон, браќата Јоан, Петре односно монахот Данаил, кој е еден од запишувачите на Лешочкиот поменик, имаат доминантна улога во обновувањето на црквата Св. Богородица во 19 век и за зографирањето. Онуфрие има придонес и за изградбата и зографисувањето на црквата Св. Никола во Теарце. Инаку, Онуфрие оставил потомство до денес од 878 лица и е заслужен што родот после него се вика и Онуфриевски, односно Ончевски, покрај претходните имиња на родот кои се викале Лалошој и Главиној и Византијци.

За Онуфрие немаме податоци колку години живее, но, знаеме дека тој умира дваесетина години пред неговата жена Детелина.

Дедо Онче, **ТИ БЛАГОДАРИМЕ** Тебе и на попадија Детелина што му дадовте сјај на Лешочкиот манастир, заедно со Твојот татко поп Симон и со Твоите браќа Петре (монах Данаил), Јоан и Паун, како и на Твоите братучедите, Јаков, Исак, Аврам и Димитрие, кои беа столбот за обновувањето на црквата Св. Богородица во Лешок, за време и по смртта на јеромонахот Кирил Пејчинович.

4. Четврто лице и по хронологија и по заслуги е **поп Спиро**. Спиро поп Ончев Симоновски односно поп Спиро Онуфриевски од Лешок. Поп Спиро живее и работи како свештено лице во втората половина на 19 век и првата половина на 20 век. Спиро е многу активен и како свештено лице, но, и како член на ВМРО во огранокот на Полог. Спиро знаел добро турски јазик, српски и бугарски, а читал на старо црковен словенски македонски јазик. Спиро ги учи децата во Лешок веронаука во црковното училиште, кое работело до 1932 година во кругот на Лешочкиот манастир. Тој се судрува со турските власти за време на Сардисувањето на Лешочкиот манастир, потоа се судрува и со Српските власти по Првата светска војна околу името на новата Црква Св. Атанасие во Лешок која се градела 1924 до 1932 година, а против името на црквата (Црква кнеза лазара и Св. Атанасие) се приклучиле и неговите синови учителот и богослов Трпо и поп Ѓиго, како и Трпе Мојсиловски од Брезно. Поп Спиро Онуфриевски е многу авторитетна личност и зад себе остава преку 161 потомци, при што многу од нив го носат неговото презиме. Спиро не извршил најправична поделба на имотот.

Дедо, Спиро, Ти БЛАГОДАРАМ за Твојот придонес и аформација за нашиот род, за нашиот Лешок, за нашата Црква и за нашиот Полог, Шара и Македонија

5. **Трпо** поп Спиоров Онуфриевски е петото лице кое има значајно место во афирмацијата на нашиот свештенички род Онуфриевски-Лалошои-Главинои-Византици. Трпо завршил богословско учителско училиште во Призрен 1920 година и е првиот учен учител во Лешок и во Долни Полог. Трпо знаел многу добро руски јазик, српски, бугарски и старо црковен словенски македонски јазик. Трпо бил многу прогресивен учител и учениците ги учел на тетовски-лешечки дијалект, а не на српски јазик. За ова од страна на српските власти бил казнет и преместен дури до Лесковац, Србија. Трпо контактирал со многу прогресивни личности, земал активно учество во изборите и бил и кандидат за пратеник.

Трпо се спротивставуваат на неканонското има на новата црква Св. Атанасие во 30-те години од минатиот век. За ова учителот Трпо бил следен од црковните и државните власти и добива и казна.

Трпо бил многу начитан и имал богата библиотека (црковни и други книги на српски, руски и бугарски јазик). Трпо бил застапник за автономна Македонија со своја управа и со свој јазик. Трпо млад се разболува од стеноза на срце и умира на 37 години, за што бил објавен и посебен напис во весникот Вардар од Скопје од јули 1933 година.

Трпо има 24 потомци од кои 16 се со завршена Виша и Висока школска спрема.

Дедо, Трпо, Ти БЛАГОДАРАМ, што направивте со баба Цвета топло седело за Твоите потомци и за родот, кое, баба Цвета 52 години после Твоето упокојување го одржуваше и топлеше. Верувај, Јас успеав да Те запознам, иако никогаш не сум Те видел

6. **Григорие** поп Спиоров Онуфриевски е шестото лице кое има значајно место во афирмацијата на нашиот свештенички род Онуфриевски-Лалошои-Главинои-Византијци. Поп Ѓиго завршил две години Гимназија во Тетово, богослужба учел од татко му Спиро и во црковното училиште во Лешок. Ѓиго знаел многу добро влашки јазик, српски, бугарски и старо црковен словенски македонски јазик. Трпо бил многу марлив и педантен свештеник и бил поп во Непроштенската, Жилечка, Роотинска парохија. Поп Ѓиго ги учел веронаука децата во црковното училиште во Лешок кое било активно до 1932 година. Умира на 89 години. Ѓиго не извршил најправична поделба на имотот.

Поп Ѓиго како и неговиот татко Спиро и братот Трпо се спротивставуваат на неканонското име на новата црква Св. Атанасие во 30-те години од минатиот век. За ова поп Ѓиго бил следен од црковните и државните власти и добива и казна затвор.

Поп Ѓиго дарува зографисување на икона во црквата Св. Богородица во Брезно, а од Поглаварот на МПЦ Г-ин Доситеј е одликуван со орден граден крст и дека е унапреден во протојереј ставрофор, односно дека може да биде крстоносец и може постојано да го носи крстот обесен на вратот.

Ѓиго остави после себе 93 потомци.

Дедо Ѓиго, Ти БЛАГОДАРАМ за свештеничкиот континуитет на нашиот род....

7. **Живко** Спирски го рангирам на седмото место по значење и придонес за афирмација на фамилијата Спирски и родот Онуфриевски-Лалошой-Главинои-Византијци. Татко ми Живко заедно со чичко ми Слободан Спирски, Илија Јастревски и Алекснадар Попов, припаѓаат во претците од осмото колено и четворицата ги рангирам како многу значајни за афирмацијата на нашиот род Онуфриевски-Лалошой-Главинои-Византијци.

Редовно се запишува во Гимназија во Тетово, но, не ја завршува. Подоцна на постари години, завршува осмолетка, средно училиште и потоа Виша банкарска школа во Битола.

Пред војната работи во Скопје, заедно со чичко Стојан Панев во гранапите-дуќаните на Гавро Димушевски, нивен вујко.

После Војната Живко, како млад скоевец е испратен во Скопје и работи во Министерство за планирање, но, носталгијата за селото го враќа назад. Работи на земјоделски работи на домашниот имот, набрзо основаат Земјоделската задруга Нова Слога во Лешок, после работи во Трговско претпријатие Победа, Тетово, ТРО Бистрица, Теарце, Општина во Теарце, потоа во СОК-филијала Тетово, Гостивар и Скопје, се до пензионирање.

Покрај во државна работа, работи и земјоделење, сточарство и др., на кого најголем ослонец и соработник му е мајка ми Јорданка. Во 50-те години садат современо лозје на бетонски столбчиња и на жици-Шпалир, кое е прво во Долни Полог и остваруваат високи приноси.

Во 70-те години се преориентираа од Лозје во Овоштарник со јаболки, а садат и круши, сливи, подоцна ореви, костени, лешници, мушмули, а кога отиде во пензија одгледуваа со мајка ми пчели.

Тако ми и мајка ми беа напредни луѓе и беа во првите луѓе од Лешок и во 60-те години купија телевизор, фрижидер, ел. шпорет, патничко возило-фијат 650-Фиќо и сл. Мајка ми Јорда Спироска е прва жена која доби возачка дозвола во тетовско.

Татко ми многу го сакаше Лешок и имаше многу идеи за развој на Лешок.

Беше одборник во општина Теарце, потоа претседател на Месната заедница, а доста возрасен играше и фудбал за Фудбалскиот клуб Лешок.

Живко Спироски во 2000 година се обиде да напише еден текст: Поуке, закони и совети во животот, а направи и свој Преглед на родот Лалошои од Лешок, кои ги имам во ракопис и ги пишувам во оваа книга.

Живко Спироски е роден во Лешок 1924 година, а умира и закопан е во Гробиштата Бутел, во Скопје, 2007 година. Живко умира на 82 годишна возраст.

Живко не изврши правична поделба на имотот.

Живко остави после себе 12 потомци, од кои 10 возрасни лица (2 сина, 1 ќерка и 7 внуци) и сите имаат завршено факултет.

Татко ми Живко има најголема заслуга што прибра податоци за фамилијата Спироски-Онуфриевски-Лалошои. Татко ми е мојата врска со претците. Во оваа книга за многу податоци, треба читателите и потомците на нашиот род да му се заблагодарат и на Татко ми Живко.

Тато, Вечно сум Ви БЛАГОДАРЕН што ме насочивте со Мама на овој пат...., а верувам дека Вашиот и Мојот пат ќе го следат и моите потомци и достоино ќе не афирмираат и ќе не надминат.

8. **Александар** Михајлов Попов е осмо лице значајно за афирмација на фамилијата Јастревски и родот Онуфриевски-Лалошои- Главинои-Византијци.

Александар е роден во Лешок 1926 година, каде завршил и основно училиште.

Сандро во почетокот работи како пекарски работник со татко му Михајло, а работи и на други места и станува мајстор-пекар. Од 1948 година работи во Софија и Благоевград како комсомолски работник. Сандро е член на Бугарската делегација која присуствувала на погребот на Сталин во Москва.

Сандро е економист и има завршено Више образование за планирање на народното стопанство. Сандро има богато партиско и државно искуство. Сандро Попов работи како секретар на Реонскиот комитет на Благоевградскиот округ, па секретар на Софискиот Градски Комитет на Комсомолот, член е на Централниот комитет на Комсомолот. Член е на Бугарската комунистичка партија односно Бугарска Социјалистичка партија, работел како Секретар на Партијната организација, член е на Реонскиот комитет на БКП, во 70-те години, а работил како Претседател на Контролно-ревизионата комисија на Благоевградскиот Реонски Комитет во 80-те години.

Сандро многу пати е избран за Општински народен Советник (одборник), а 7 години бил Секретар на Исполнителниот (извршен) комитет на Благоевскиот Народен Реонски Совет.

Сандро бил, Претседател на Фискултурното спортско друштво Раковски и на Спартак од Софија, а бил и член на Централниот Совет на Бугарскиот Фискултурен Сојуз и др.

Сандро Попов има многу медаљи, ордени за работа и како државен и како партиски функционер и т.н.

Сандро Михајлов Попов е прогласен за Почесен граѓанин на Софија.

Сандро напиша кратка, но многу јака автобиографија, потоа, даде голем придонес за нови податоци и сознанија за потомците на Михајло Попов во Бугарија. Сандро има многу фотографии од неговиот државнички, партиски и фамилијарен живот и ми даде неколку вредни фотографии.

Сандро Попов има голема заслуга што ја прошири и афирмира фамилијата Попови и Јастревски односно нашиот род Онуфриевски-Лалошои- Главинои- Византијци надвор од Македонија односно во Софија и други места во Бугарија.

Чичко Сандро, Ти БЛАГОДАРАМ во името на фамилијата Јастревски, Попови и родот Лалошои-Онуфриевски-Главинови-Византијци се што направи да се афирмира нашиот род од Лешок од Македонија, во Софија и во Бугарија.

Сандро, денес живее во Софија и има две ќерки и четири внуци, а јас три пати сум се сретнал, во 2002, 2005 и 2008 година.

9. **Илија** Митов Јастревски е девето лице значајно за афирмација на фамилијата Јастревски и родот Онуфриевски-Лалошои- Главинои-Византијци.

Завршува основно школо во Лешок во 1936 година. Во 1938 година на 13 години почнува да работи во кафана и во Хотел Охрид во Скопје, потоа работи во Белград кај стрико му Петре, па, оди во Софија и работи како пекар со братучедот Сандро Попов и Миле поп Ѓигов во фурната на чичко му Михајло Попов. После ослободување е активен Скоевец и работи во Гостивар, па, Кичево каде завршува Гимназија. Во 1949 година завршува Воено политичка школа во Белград и работи во воени служби во Скопје, Алексинац, Ќуприја, Белград, Карловац, Оточац, Велес и на крај работи во Карловац и се пенционира 1975 година како потполковник.

Завршил Виша Артилериска Официска школа во Ќуприја (АОШ).

Во Карловац и на други места во Војска работи на фотографија сликање и обработка и на фотограмметрија и држи предавање на војската. Предава во Средношколски-кемијски текстилен центар во Карловац и во Средношколски образовен центар во Риека на предметите Одбрана и заштита и Фотографија со техника за обработка.

Илија по пензионирање работи едно време и како трговски патник на Словенечка фирма за цела Југославија.

Илија напиша автобиографија, потоа биографија на фамилијата Јастревски и на родот Лалошои и истите ми ги испрати по пошта и даде голем придонес за нови податоци и сознанија за родот. Илија има многу фотографии од Лешок и од неговиот живот и има значаен придонес за вечни траги на нашиот род со своите фотографии.

Чичко Илија, Ти БЛАГОДАРИМЕ за Твојот голем придонес за афирмација на фамилијата Јастревски и родот Лалошой-Онуфриевски-Главинои-Византијци од Лешок, од Македонија во Ријека и Карловац во Хрватска.

Илија Јастревски, денес живее во Ријека и има заслуга што го прошири и афирмира нашиот род надвор од Македонија и има осум потомци во Карловац и Ријека.

10. **Слободан** Трпов Спирски е десето лице значајно за афирмација на фамилијата Спирски и родот Онуфриевски-Лалошой-Главинои-Византијци.

Слободан е роден во Лешок во 1929 година, каде завршува основно школо во Лешок, а осмолетка во Теарце. По завршувањето на осмолетка работи во Лешок на земјоделски работи. Потоа, работи како трговец во ТРО Окопс, Тетово, ЗЗ Извор од Лешок, во СРЗ Пролетер од Лешок, ОТП Бистрица Тетово-во кооперација, Бифе Лешок, ЗЗ Нова Слога Лешок. Завршува средно економско училиште Борис Кидрич во Скопје и работи во Болницата за ТБЦ во Лешок на административни и сметководствено финансиски работи. Бил член во Месната заедница во Лешок, долги години е член на Советот и на Управиот одбор во Болницата во Лешок. Слободан е со крeвко здравје, но, со луциден и ведар дух. Целиот живот живее во Лешок, а со него живееше и баба ми Цвета Онуфриевска преку која црпе многу податоци и детали за дедо ми Трпо, за прадедо ми Спиро и за многу релации во родот Лалошой. Слободан Спировски има талент да ги собере и прераскаже многу луцидни, суптилни, интересни, смешни, тажни и други настани кои се случувале во минатото. Слободан (Аџо) прекрасно се надополнува со неговата сопруга Љубица (Нина) и ми прераскажаа неброени податоци и детали од животот на баба Цвета и нејзиниот живот со дедо ми Трпо, потоа, за Спиро и Менуша, за родот Лалошой, Петкои и др. Слободан има најголема заслуга за документите и податоците кои ми ги даде за дедо ми Трпо, кои ми помогнаа да се вратам, на основа тие податоци, во 19 и почетокот на 20 век. Слободан даде свои прекрасни прераскажувања во книгата Лешок и соседните села, а ми даде и прекрасни податоци и моменти и во оваа книга.

Слободан живее во Лешок и има 10 потомци (1 ќерка и 1 син, 4 внуци и 3 правнуци).

Слободан по пензионирање живее и работи во нивите и бавчите, а одгледува и пчели во Лешок.

Аџо, бескрајно Ти БЛАГОДАРИМЕ, ние од фамилијата Спирски и родот Онуфриевски-Лалошой-Главинои-Византијци, за твојот придонес заедно со Нина, за

овековечување на многу детали од животот на баба Цвета и дедо Трпо и другите претци од нашиот род од Лешок, Македонија.

X X X

Секако дека во нашиот род имаме многу значајни лица и може да се издвојат и многу други лица, односно секој на свој начин е значаен и е дел од генетскиот ланец (оро) кое се плете и игра веќе 7-8 векови, но, секоја книга има ограничен број на страници, така што, нажалост морам да се задржам ова книга да има околу 1.600 страници (текст, документи, фотографии и табели) на А-4 формат, иако за лицата и за настаните на нашиот род може да се пишува уште неколку пати повеќе.

Но, да оставиме за нашиот голем свештенички-поповски род Онуфриевски-Лалошои-Главинои-Византијци од Лешок и други лица да пишуваат.....

15.2 Значајни датуми и години на моите претци и потомци

Во 2009 година, кога ја довршувам со пишување оваа книга, би сакал да се потсетам на сите мои претци и да им ја искажам мојата почит и благодарност за сета љубов, маки, напори и себепоткажување што ги сториле во минатите векови и што придонеле сите ние да дојдеме до ова ниво во кое сме сега.

Би сакал да им се поклонам и да ја искажам мојата огромна почит кои моите поблиски претци, кои ги знаев или кои не ги знаев, но, имав фотографија која ми даде можност да добијам претства за нивниот лик. Така, би сакал да ги споменам и да се потсетам на годините од раѓањето и венчувањето, но, секако и на умирањето на моите најблиски мајка и татко, баба и дедо и прабаба и прадедо, а ќе ги дадам и поважните податоци на мојата сопруга, син и ќерка и тоа:

1. Спиро Ончев Симоновски-Онуфриевски (1858-1948), живее 90 години

(1858 - 2008) - 150 години од раѓањето
1882 - Година на венчавање

25. Декември –Св . Спиридон Чудотворец- Именден - Спиро

(1882 – 1948) – 66 години заедно во брак (1942- Златна Свадба -50 год.)

(1948 - 2008) - 60 години од смртта

10.10.1858 Лешок- 28.01.1948- Вага * - Лешник

2. Менуша Смиљан (Богдановска) Онуфриевска (1862-1958), живее 96 години

(1862 - 2008) - 146 години од раѓањето